

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

de-ripi, non dicit tamen ipse menda-
cium: sic certè permittit Christus Do-
minus, quòd deciperentur duo ejus di-
scipuli in Emaus, quando finxit, se
longius ire velle, nec tamen menda-
cium dixit; confirmatur ex Villalo-
bos, tom. 1. tract. 1. num. 9. dist. 35.
ubi affirmat, sapè propter aliquam ra-
tionabilem causam esse conveniens, va-
riare confessarium. Quare sentire vi-
detur, id non rarò etiam esse expediens;
nimirum pro majore conscientia quie-
te, propriaque animæ rationabili con-
solatione.

CAPUT IX.

Fidelis.

1. Tunc fidelis est confessio, quan-
do exhibetur sine dolo, & fal-
lacia, hoc est, sine deceptione, quæ
fiat confessario; planius dica, fiat
DEO.

2. Hinc primò, graviter peccabis,
si omittas aliquod peccatum, aliàs non
ritè absolutum; si varies numerum,
peccatorum mortalium, dicendo mi-
norem numerum pro majore, immò
etiam majorem pro minore; qui error
Rusticorum, & mulierularum esse
solet; si confitearis peccata certa, ut
dubia, vel contra; Pœnitens enim,
ut fidelitatem DEO servet, debet de-
clarare peccata eo modo, quo sunt in
sua conscientia.

3. At verò, qui omittit manifesta-
re in confessione aliquod peccatum ve-
niale, vel mortale jam ritè absolutum,
ne venialiter quidem peccat; quia e-
Tambur. de Præcept. Eccles.

justi modi peccata, ut supra vidimus, sunt
materia, sufficiens quidem, sed non
necessaria.

Qui autem mentitur in confessione
in re ad confessionem non pertinente,
ut si dicat, se vocari Petrum, cum vo-
cetur Paulus, peccat quidem venialiter,
sed non mortaliter, si juxta nuper dicta
cap. 2. observet illa, quæ pro legitima
confessione sunt necessaria; quia hac
in re mentiri non esset, nisi leviter, con-
tra prædictam fidelitatem, si aliud non
superaddatur, de quo mox à num. 8.
lege Bonacinam loc. c. n. 2. & de Lugo
diss. 16. sect. 2.

4. Idem puto, id est, esse solùm
peccatum veniale, si quis dicat, se vel-
le facere confessionem generalem om-
nium peccatorum, & deinde taceat ali-
quod peccatum mortale, aliàs ritè abso-
lutum; cum enim non sit de necessi-
tate talis confessionis, omnia peccata
jam absoluta manifestare; solùm erit
mendacium levè, quia dicit, se velle
omnia jam absoluta confiteri, & dein-
de aliqua tacet.

Quòd si Pœnitens solùm confessario
dicat, se velle confessionem generalem
peragere, nec addat illud (omnium
peccatorum) puto, hunc ne venialiter
quidem peccare, quia adhuc confessio
generalis nominari verè potest illa, quæ
aliqua omittit ex ritè absolutis; qua-
re sic pœnitens in nihilo mentitur;
præterea communis omnium sensus
est, etiam Confessarijs notus, quòd in
confessione generali, non omnia,
alias ritè confessa,
aperiuntur.

Peccatum fuisse, vel non fuisse confessum.

5. **P**redicta facilis solutionis fuerunt, superflua autem nonnulla admodum controversa.

Controvertitur enim primò. An pertineat ad fidelitatem confessionis, explicare, peccatum fuisse confessum, vel non confessum? Exemplum solet afferri de illo, qui generaliter confitetur, & sine alia explicatione de industria nova peccata cum antiquis immiscet, ad tegendum, quòd ejusmodi peccatum noviter sit commissum.

6. Respondeo, satis esse probabile, id ex se sine peccato fieri, quia peccatum semper est idem, sive hodie, sive heri commissum sit; circumstantia temporis non pertinet ad naturam ipsius peccati, sed se tenet ex parte penitentis.

7. Aliqua tamen cautiones sunt adhibendæ. Primò, ne sit reservatum hoc novum peccatum; & tu ad Confessarium non potentem illud absolvere accedas; tunc enim non valeret hujusmodi absolutio ob defectum jurisdictionis, unde confessio esset Sacrilega.

Secundò: quando penitens est in occasio ne proxima peccandi, tunc debet explicari tempus præsens, ut nimirum Confessarius jubeat, occasionem amoveri, hac tamen cautione non indigebis, si tu ipse verè, & sine fraude, occasionem tollas.

Nonnulli addunt cautionem tertiam, ut scilicet obligetur quis, tempus sui peccati patefacere, quando is est, in consuetudine peccandi; sed certè pro-

babile est, tunc non adesse ex se necessitatem explicandi, peccatum fuisse, vel non fuisse confessum, quia, ut notat Suarez. Vaquez, aliique apud Dianam 1. p. tract. de circumstantiis, resol. 15. & 57. peccata præterita non addunt præteriti peccato circumstantiam novam multò minùs speciem diversam.

8. Notanter híc, & num. 6. dixi (ex se) nam si interrogetur à Confessario, debet penitens fateri, illud esse peccatum recens, tum in hoc casu consuetudinis, tum in aliis quibuscunque casibus, in quibus à prudenti Confessario interrogetur. Ita cum aliis de Lugo loco mox citando; Ratio est, quia, quando tu non interrogatus illa non explicas, non mentiris, sed solum permittis, Confessarium sibi persuadere, illud peccatum esse antiquum, & non esse ex consuetudine; at quando interrogatus, negas, committis positivè mendacium, quod grave peccatum est in casu, quo Confessarius id interrogat; quia Confessarius habet jus cognoscendi totam conscientiam penitentis, ut suum judicium legitimè, & prudenter valeat proferre: nam cæterum si ab hoc jure Confessarij abstrahamus, & legitima sit confessio, ut supra explicavimus, in releyi ad confessionem non pertinente mentiri, non esset, nisi veniale.

Peccatum in individuo.

9. **I**oannes de Lugo a. 14. de Penit. sect. 10. addit aliam rationem, ad probandum, te interrogatum obligari graviter, verum dicere in re pertinente ad confessionem, quia, dum positivè hoc peccatum, v. g. homicidium, di-

dixit, te commississe anno superiore, cum tamen commiseris in hac hebdomada, non fatereris tuum peccatum, quod in individuo commisisti, sed aliud, quod non commisisti: aliud enim est peccatum hodiernum, aliud peccatum hesternum, atque adeo non integre confitereris.

10. Hæc ratio Joannis de Lugo posset impugnari ex doctrina Arriagæ de Pœnit. disp. 34. sect. 3. ubi probat, Confessionem esse validam, si quis confiteatur, se occidisse Petrum, cum Paulum ejusdem conditionis occiderit, etiamsi id faciat consulto, & mala fide; quia id solum esset mentiri leviter in re non pertinente ad confessionem, nihil enim ad confessionem pertinet potius ne sit occisus Petrus, quam Paulus; sed solum ad illam pertinet, quod Pœnitens explicet actionem suam injustam, hoc est, actionem occisionis, quæ satis explicatur, sive actio occidendi terminata fuerit ad Paulum, sive ad Petrum; simili igitur modo non pertinebit ad confessionem scire, an peccatum fuerit aliàs remissum, nec ne, quia satis erit, quod pœnitens explicet actionem, qua peccavit.

Certè hæc Arriagæ Doctrina non est improbabilis, quando bona fide quis dixit, se occidisse Petrum, cum occiderit Paulum; id quod docet etiam Dicastillus apud Dianam p. 11. tract. 8. resol. 60. & cætera requisita ad confessionem legitime putat se habere; at verò quando Pœnitens interrogatur à prudenti confessario, id nullo modo admittere possum; quia tunc regulatè, & in praxi debet præsumi, noti-

tiam individui, vel confessionis factæ aut non factæ requiri à Confessario ad statum Pœnitentis cognoscendum; & merito nolit stare iudicio ipsius pœnitentis in determinanda restitutione hac, vel illa & in alijs remedijs prudenter adhibendis; semper excipio, nisi manifestè appareat aliud, circa quod sit interrogatio, ad confessionem non pertinere; ut esset v. g. si Confessarius interrogaret, quomodo Pœnitens vocetur, vel cujus esset civitatis, quod certè imprudenter fieret.

Peccatum dubium.

11. **S**ecundum, quod controvertitur hic, est, an si quis dubius sit de suo peccato mortali, nondum confesso; debeat ex necessitate fidelitatis illud confessioni subicere, sive dubium sit, an peccatum commiserit? sive quamvis sit certus, se illud commississe, dubius sit, an confessioni subdiderit?

12. Respondeo, & prius recolendum est; dubium, aliud esse negativum, aliud positivum; si enim intellectus est omninò anceps, nullamque rationem, saltem probabilem habeat, ex cuius vi inclinet ad aliquam partem, dicitur dubium, & quidem negativum; quale est illud, an grana arenæ maris sint paria, an imparia; si verò intellectus rationem aliquam alicujus momenti habeat, per quam assentiatur alicui parti, dicitur probabilitas, & ab aliquibus appellatur (sed certè improprie) dubium positivum; si verò adsint rationes alicujus ponderis pro utraque parte, utraque dicitur probabilis; semper intellige ad probabilitatem

constituendam, quòd pars opposita non sit saltem moraliter certa: denique si ex una parte appareant rationes alicujus momenti, pro alia autem parte nulla, vel satis modica adsit ratio, cujus scilicet vis non pertingat ad inclinandum intellectum, dicetur illa prior pars moraliter evidens.

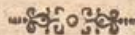
Non jam respondeo ad hanc secundam controversiam (quoad dubium negativum) nam de probabilitate separatim dicam à n. 17. Respondeo, inquam, duobus dictis.

13. Dico primò; Eum, qui est timoratus, & scrupulosus, non obligari ad constenda peccata dubia; Ratio est, quia in dubio debet præsumi, prædictum non peccasse mortaliter; quare etiam si in eo dubio alij essent obligati, ipse tamen erit ab hoc onere liberandus, ita Sà, Suarez, Granadus, alijque relati à Joann. Sanchez, *disp. 41. n. 18.* & à Castrop. *tom. 1. disp. 4. p. 2. n. 4.*

14. Dico Secundò: Communis opinio fert, excepto prædicto scrupuloso, debere omninò pœnitentem subjicere confessioni peccata negativè dubia: Ratio præcipua est illa, quam affert de Lugo *de Pœnit. disp. 16. sect. 2.* quia talis est usus, & praxis communis totius Ecclesiæ, cujus praxis cum initium non agnoscat, affirmari potest, illam Christum Dominum instituisse. Quare si dubius es, an peccatum mortale, v. g. homicidium commiseris, vel certus, quòd commiseris, & negativè dubius, an illud confessus fueris, debes in hac sententia illud confiteri.

15. Adest tamen alia opinio maxime Recentiorum negans ejusmodi necessitatem, nisi in fine vitæ, idque in eo dumtaxat casu, quo quis post confessionem, vel contritionem incidit in peccatum mortale, modo dicto, dubium; tunc enim debet confiteri, vel actum contritionis elicere, ne scilicet è vita decedat cum illo peccato dubio, quod fortasse fuit verè, & coram DEO certò commissum, & nec directè, nec indirectè remissum.

16. Hujus opinionis rationes, quæ excludunt prædictam necessitatem, variaz afferuntur, sed illæ sunt præcipuz. Primò, quia in casu dubij melior est possessio in favorem pœnitentis. Secundò, quia non debet quis ob culpam dubiam, certò condemnari, obligarique ad tantum onus, quantum est, se ipsum acculare, & pro dubia culpa certam pœnitentiam subire. Tertio, quia ratio Judicij temporalis, ad cujus normam institutum est Sacramentum Pœnitentiæ, nunquam polcit, ut quis pro delicto incerto pœna certa condemnetur; quæ rationes, & aliæ adductæ à Ferrantino *de scandalo disp. 1. quest. 77. num. 30.* probant, nec eum obligati ad confessionem, qui scit se actionem fecisse, sed negativè dubitat de ejus qualitate, an scilicet fuerit venialis, an mortalis? Lege Caramuel, in *Theologiæ fundamentali tertiæ editionis à num. MCCCLXXXIII.* late eam defendentem, & alios apud dictum Ferrantinum citatos.

Peccatum probabiliter commissum, vel probabiliter confessum.

17. Tertio controversitur de peccato probabiliter commissio, vel probabiliter confessio, de quo accipe sequentes doctrinas, varios casus breviter complectentes.

Prima doctrina. Qui habet probabiles rationes, quod peccatum mortale non commiserit, & probabiles, quod commiserit, non teneri, illud confiteri; Ratio est, quia qui operatur secundum rationes probabiles, prudenter operatur, atque adeo non peccat; semper autem tum hic, tum in sequentibus est excipiendus finis vitæ, quando per confessionem, vel contritionem debet ejusmodi peccatum, si forte coram DEO certo commissum fuerit, expiari modo, quem in simili diximus 15. semper item advertendum est, quod iudicium remanet probabile; potest enim aliquando contingere, ut rationes in contrarium adeo sint probabiliores, ut iudicium non remaneat probabile, sed potius remaneat improbabile, sicuti parva stellula remanet invisibilis, præsentente sole.

18. Doctrina secunda. Qui probabiliter scit, se mortaliter peccasse, habet tamen rationes probabiles, quod illud peccatum rite confessus fuerit, non tenetur illud confiteri, quamvis habet rationes probabiles, immo probabiliores, quod confessus non fuerit; Ratio est eadem, ac præcedens; quia nimirum prudenter agit, qui probabilitati, quod jam confessus fuerit, se conformat,

19. Doctrina tertia. Qui probabiles rationes habet, quod non peccaverit, vel quamvis probabiliter sciat, se peccasse; tamen habet probabilitatem; se esse confessum, si nullam habet rationem credendi contrarium, non tenetur; quia hoc multo magis probat prædicta ratio, cum tunc videatur adesse certitudo moralis pro Pœnitente.

20. Doctrina quarta. Qui habet rationes probabiles, quod peccaverit, sed nullam rationem probabilem habet iudicandi, se esse confessum, tenetur ad confessionem; quia tunc constat de præcepto confitendi, sed non constat de confessione, atque adeo tunc adesse certitudo moralis contra Pœnitentem.

21. Doctrina quinta. Qui certo scit se peccasse, sed est dubius, an illud peccatum fuerit confessus, obligatur regulariter confiteri; Ratio est eadem, immo major contra Pœnitentem.

Dico (regulariter) nam duas exceptiones affert Præpositus *quæst. 5. de integritate confessionis num. 15.* apud Ferrantinum loco supra citato. Primo enim ait, timoratum scrupulosum non obligari confiteri in casu hujus quintæ doctrinæ; quia hic saltem regulariter præsumitur errare in suis dubijs, atque adeo præsumitur jam fuisse confessum: Secundo neque obligari in hoc eodem casu, si diuturnum tempus intercessit intra suam confessionem bona fide factam, moralique examine præcedente, & intra dubitationem, quæ nunc insurgit; Ratio est, quia impossibile moraliter est post diuturnum

patet in bibliis

AMBRIN

in

de

de

306

num tempus positivè recordari omnium, quæ quis confessus est; remanet igitur, quod solum non scrupulosus tenetur in hoc dicto casu illud peccatum confiteri; & quidem tunc, quando parvum tempus intercessit, quia tunc non habet is executionem, nec ductam à distantia temporis, nec ductam à conditione scrupulorum.

Peccatum confessum, ut dubium.

22. Quartum, quod hic controversatur, est de peccato confessio, ut dubio, quando deinde absoluta confessione, advertit pœnitens, illud esse certum; an scilicet obligetur illud confessum, ut dubium, iterum afferre ad confessionem, ut certum. Quid, si contra, confessum illud sit, ut certum, & deinde, re benè perpensa, cognoscit, esse dubium?

23. Quò ad prius potest esse controversia, vel de substantia peccati, vel de numero: dixit v. gr. Pœnitens, se sub dubio consensisse turpi cogitationi, sed deinde invenit, certum fuisse confessum: Ecce controversiam de substantia peccati. Vel dixit, se certò quidem consensisse, sed de dubio, an id fuerit ter vel quater, an quinquies, &c. deinde invenit certò fuisse, vel plus, vel minus, ecce controversiam de numero.

24. Porro loquendo de substantia, probabile jam esse, non teneri ad novam Confessionem, docent Viri docti apud de Lugo d. 16. de pœnitent. à num. 81. ita Ferrantinus loco cit. quæst. 17. alios citans. Ita novissimè Antonius

Perez in opusculo posthumo de pœnit. disp. 5. cap. 1. num. 7. verùm contradocent probabilis Sanchez, Turrianus, Diana ab eodem de Lugo ibidem citati, afferentes utrinque rationes.

25. Jam verò, loquendo de numero, dico: quando non est magnus excessus, non obligari pœnitentem iterum ad Confessarium accedere, juxta praxim Fidelium, qui sic confiteri consueverunt, quando nesciunt suorum peccatorum numerum; *Pejeravi circiter ter, vel quater, pejeravi decies, plus, minus*, nec tamen repetunt confessionem bona fide sic expositam. At verò quando est magnus excessus, debet omninò (si ille excessus advertatur) ad novam confessionem afferri, si v. g. quis dixit: *pejeravi ter, vel quater*, cùm pejeraverit decies. Ratio est, quia Confessarius absolvit eum numerum, qui humano, & morali modo verificatur in tua Confessione; At non verificatur, quando est magnus excessus.

26. Si vis edoceri, ad quem numerum se extendat illud, (*circiter*) vel illud (*plus minus*.) Dico, id iudicio prudentum demum esse statuendum: sed tamen regula illa dari solet, ut quo minor est numerus peccatorum, quæ, quis confessus est, eò pauciores numerum completatur illud (*circiter*) vel (*plus, minus*) quò major, majorem; exemplo clarior fiet regula; si v. g. dicas: *Pejeravi circiter decies, vel decies plus, minus* verificabitur, si pejerasti duodecies, vel octies; at si dicas, *Pejeravi circiter centies, vel pejeravi centies plus, minus* verificabitur, si non solum pejerasti centum, & duabus vicibus, sed eti-

am

am verum, si pejerasti centum, & quinque vicibus; ut etiam, si pejerasti nonaginta quinque vicibus; ratio autem hujus regulae est, quia hic est sensus moralis, & humano modo intelligi confectus, ut notat Fagundez l. 5. de praescript. confessionis cap. 5. num. 9. Diana p. 21. tract. 6. Res 17.

Illud semper adverte, nos loqui, quando bona fide sic confiteris, quia nescis determinatum numerum; nam ceterum, si illum scias, illum determinatum dicere obligaris, ut nuper num. 2. dictum est.

27. Quoad posterius, An scilicet obligetur quis iterum confiteri peccatum, quod ut certum confessus est, sed deinde invenit fuisse dubium, vel quod sub numero determinato, & certo falsus est, invenit deinde, re perpensa, numerum illum dubium esse, cum semper, ut dictum est, bona fide processerit.

28. Respondeo duobus dictis: Dico primo, qui bona fide confessus est peccatum, ut certum, quod deinde comperit, esse dubium, non obligatur, illud iterum confiteri; Ratio est, quia, qui recipit absolutam sententiam de delicto certo, satis intelligitur, accepisse de dubio: ita de Lugo loc. cit. n. 77.

29. Dico secundo: qui bona fide confessus est numerum peccatorum, ut certum, se pejerasse v. g. decies, & deinde dubitat, imò etiam scit certo, se pejerasse minus, v. g. octies, pari modo non obligatur ad iterandam confessionem: ratio est; quia in numero majori satis absolviitur numerus minor, & multò minùs obligabitur, si inveniat,

se nunquam pejerasse; sic enim non habet peccatum perjurii, quod absolvi possit, & idem dicendum est in eventu numeri praecedentis, de Lugo *ibidem*. Ex eo, quod modò dixi, in numero majori includi minorem; mentem meam subit sequens dubitatio; Titius bona fide confessus est, se furatum esse materiam gravem quater; peracta jam confessione advertit, se ter cum effectu furatum esse, jam in quarto furto habuit quidem animum furandi, sed impeditus à custodibus nihil reipso furatus est: is ergo nunc à me quaerit, an sibi redeundum sit ad Confessarium, ut absolvatur ab hac voluntate furandi?

Respondeo, mihi videri, id opus non esse, quia in confessione jam facta, dum Confessarius absolvit à quarto furto, absolvit etiam à voluntate furandi; nam qui furatur, vult furari; quare qui fatetur, se furatum esse, fatetur etiam, se voluisse furari; si igitur absoluta jam fuit hæc peccaminosa voluntas inclusa in furto, necessaria nova absolutio non erit; supponimus autem nec discontinuatam fuisse voluntatem furandi, juxta communem doctrinam de retractatione actuum, &c. sic mihi videtur respondendum, quod tamen Doctorum judicio submitto.

*Ant taceri sine infidelitate
aliquid mortale in confessione
possit?*

30. **Q**uintò controvertitur, an id aliquando liceat; atq; aded liceat aliquando dimidiare Confessionem?

nem? De mortali sermo est, nam de veniali diximus in superioribus *an. 3.*

31. Respondeo, in tribus eventibus licere: primò, quando adest impotentia physica; ut si quis loqui non valeat, sive ex vicina morte, sive ex proximo naufragio; ut si quis sit mutus, ut si quis ignoret linguam Confessarii, nec adsit alius Confessarius, immò nec interpret (de quo casu interpretis, dictum est supra *cap. 4. num. 11.*) In his enim casibus dicatur, quantum potest, & absolvarur: de morituro alienato à sensibus diximus *cap. 1. num. 25.*

32. Secundò, tacetur licitè mortale, si adsit impotentia moralis: hæc autem est quoties aliquis prudenter ex Confessione alicujus peccati timet sibi, vel alteri notabile damnum; nam cæterum ex confessione illorum, unde hujusmodi damnum non timetur, nunquam taceri mortale polse, nimis est manifestum: casus autem tacendi ex hoc capite impotentia moralis solent à Doctõribus sequentes afferri: Primò, quando Pœnitens rationabiliter timet à confessario revelationem sui peccati: Secundo, quando puella v. g. timet rationabiliter à Confessario, quem solum potest habere, se esse sollicitandam, vel se in peccatum esse lapsuram. Tertio, quando quis est nimis scrupulosus, tunc enim præstat, aliqua potius omitti, quàm confessionem reddi nimis onerosam, & Pœnitentem subire grave sanitatis, vel desperationis periculum: Lege id distinctius apud Suarium de Pœnitent. disp. 23. sect. 2. Castropalaum T. 1. disp. 4. p. 2. n. 47. Pellizzarium de Atonialib. cap. 10. à num. 204. Quar-

to, quando confessarius timet incidi gravi morbo contagioso, si omnia audiatur, nec potest à longè audire. De casu, in quo complex esset manifestandus, dicam mox *c. 12.*

33. Sunt autem quinque diligenter pro dictis adnotanda: Primo illud peccatum, quod ob excusationem aliquam ex prædictis tacuisti, debes omnino, ubi excusatio cessat, confessario aperire, ut de illo ritè absolvaris, & directè: idque, vel ante Sacram Communionem, vel in confessione ex præcepto: Secundo, cum dicimus, periculum gravis mali te excusare, intelligendum est de damno extrinseco confessioni, nam te nequaquam excusat, damnum tuæ famæ apud confessarium, vel magnâ etubescencia in tuo peccato confitendo, quia hæc sunt intrinseca confessioni quibus non obstantibus, Christus Dominus Pœnitentiæ Sacramentum instituit. Tertio, si commodè potest differri confessio differatur, non enim licet confessionem dimidiare; si, ut integrè fiat, potest ea in tempus competens differri: Quarto, quando habes casus reservatos, non potes solum absolvi à reservatis per Superiorem potentem eos absolvere, & cætera mortalia tacere, dicturus illa inferiori confessario: nec potes confiteri non reservata huic inferiori, & reservata remittere ad Superiorem; Ratio est quia sine necessitate dimidiaretur confessio, tunc ergo vel omnia manifestes Confessori Superiori, & per illum ab omnibus absolvaris, vel oblineas ab illo potestatem, ut inferior possit ea reservata absolvere, & per

per hunc ab omnibus integrè absol-
vatis.

Quintò, displicentia, seu dolor pro confessione, in qua aliquorum peccatorum, propter prædictas excusationes, manifestatio non fit, debet non solum esse de peccatis, quæ manifestantur, verùm etiam de illo, vel de illis, quæ tacentur; debet enim dolor cadere, ut supra diximus, super omnia mortalia.

34. Tertio, tacetur in confessione peccatum sine peccato ob ignorantiam, vel errorem; quando enim quis propter oblivionem inculpatam, vel inculpatum errorem tacet aliquid mortale, sanè propter illam bonam fidem, non peccat, & directè absolvitur à ritè manifestatis, sed indirectè ab alijs: supponimus autem motivum doloris fuisse, ut modò dictum est, univertale. Tacita tamen, quando menti occurrent, debent omninò confessario manifestari, & ab illis directè absolvi, ut etiam modò dictum est.

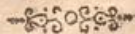
*Remedium pro eo, qui tacuit
peccatum cum peccato.*

35. **I**nquires hæc occasione, si quis ab hinc multo tempore aliqua mortalia mala fide tacuit in confessione; vel in re gravi, juxta superiùs dicta, mentitus est; interim verò multas confessiones peregit, temperne in illis confessionibus sacrilegè peccavit? Quod si semper peccavit, quid nunc remedium?

36. Respondeo cum necessaria distinctione: nam si anno superiore, & g. tacuisti peccatum, vel graviter in
Tambur. de Præcept. Eccles.

confessione mentitus es, sanè mortaliter, & sacrilegè peccasti, unde primò, hoc peccatum, & simul etiam omnia peccata, quæ in illa confessione aperuisti, debes confiteri, quia non fuerunt ritè absoluta: Secundò, confiteri etiam debes mortalia, quæ commisisti toto illo anno; illa enim nunquam fuerunt remissa, obstante nimirum sacrilegio, cum quo confitebaris. Tertio, confiteri etiam debes numerum confessionum, quas toto illo anno cum dicto sacrilegio, seu sub dicto sacrilegio exhibuisti. Quarto, numerum etiam communionum debes confiteri, quas sacrilegè, toto illo tempore, suscepisti: Ratio horum perspicua est, quia semper peccabas, dum memor illius primæ confessionis perperam factæ, Sacramenta Confessionis, & Communionis temerè suscipiebas.

37. Si verò in dictis consequentibus Confessionibus oblitus fuisti illius primi sacrilegij, & ad dictas consequentes confessiones cum debito dolore legitime accessisti; non est necesse, repetere dictas consequentes; quia illæ bona fide factæ sunt, unde & validæ fuerunt. Satis igitur in eo eventu erit, repetere illam primam Confessionem, & illa sacrilegia, & peccata, quæ cum dicta recordatione confessus es, nam cæteræ propter inculpatam oblivionem, si in alio non defecere, validæ fuerunt, & licitæ.

M CA

patet in bi...

TAMBRIN
in
Ecclesia Præcepto
de
VARRE
E II
306